

רע"פ 1223/14 - דוד גוהרי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 1223/14

לפני: כבוד השופט א' שהם

המבקש: דוד גוהרי

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע, מיום 29.1.2014, בע"פ 6622-09-13, שניתן על-ידי כב' השופטים: י' אלון - נשיא; י' צלקובניק; י' רז-לוי

בשם המבקש: עו"ד סוזי שלו

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כב' השופטים: י' אלון - נשיא; י' צלקובניק; י' רז-לוי), בע"פ 6622-09-13, מיום 29.1.2014, בגדרו נדחה ערעורו של המבקש על פסק דינו של בית משפט השלום (י' עדן - סג"נ), בת"פ 32930-08-11, מיום 22.7.2013.

ביום 27.2.2014, הורה השופט נ' סולברג על עיכוב ביצוע עונש המאסר אשר הושת על המבקש עד להכרעה בבקשת רשות

הערעור.

רקע והליכים קודמים

2. מעובדות כתב האישום המתוקן, אשר הוגש נגד המבקש עולה, כי ביום 13.8.2011, בין השעות 01:00-04:00 או בסמוך לכך, הוא התפרץ לדירה ברחוב שאר יישוב שבעיר באר שבע, בשעה שבעלת הדירה (להלן: המתלוננת) נמה את שנתה. בין היתר, נטל המבקש מהדירה את הפרטים הבאים: מחשב נייד; 200 ש"ח במזומן; מסמכים מזיהוי של המתלוננת; ושני כרטיסי חיוב השייכים למתלוננת. בהמשך, בין השעות 04:00-04:15, ניסה המבקש, ללא הצלחה, למשוך כסף מזומן, בעזרת כרטיסי החיוב בסניף יעלים של בנק לאומי, ובסניף יעלים של הבנק הבינלאומי (להלן: סניף הבינלאומי).

בגין מעשים אלו, ייוחסו למבקש העבירות הבאות: גניבה, לפי סעיף 384 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); התפרצות לבית מגורים בכוונה לבצע עבירה, לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין; גניבת כרטיס חיוב, לפי סעיף 16 לחוק כרטיסי חיוב, התשמ"ו-1986 (להלן: חוק כרטיסי חיוב); הונאה בכרטיסי חיוב, לפי סעיף 17 לחוק כרטיסי חיוב.

3. ביום 6.6.2013, הורשע המבקש, לאחר ניהול משפט הוכחות, בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום. הראיה המרכזית, אשר הוצגה בפני בית משפט השלום, היא עדויותיהם של שני שוטרים מתחנת באר-שבע, אשר זיהו את המבקש כדמות המופיעה בתצלומים שצולמו בליל האירוע, על-ידי מצלמות אבטחה שהותקנו במכשירי הכספומט (להלן: תצלומי הכספומט), בעת שהוא מנסה למשוך כסף באמצעות כרטיסי החיוב של המתלוננת. בית משפט השלום קבע כי עדויותיהם של השוטרים הן מהימנות, חד משמעיות, ובעלות משקל רב, ולפיכך די בהם על-מנת להרשיע את המבקש. בנוסף לכך, הוגשה לבית משפט השלום, חוות דעת של מומחה לזיהוי פלילי, בה נאמר, כי מהשוואת תצלומי הכספומט לתצלום של המבקש המצוי במאגר המשטרה, עולה שקיימת "סבירות גבוהה" לכך שהמבקש הוא זה שמצולם בתצלום מהמצלמה שהוצגה בסניף הבינלאומי. נקבע, כי למרות שחוות דעת אינה בגדר ראיה מכרעת, שניתן לבסס רק עליה את הרשעתו של המבקש, הרי שיש בה משום חיזוק לעדויותיהם של השוטרים. בהמשך לכך, דחה בית משפט השלום את גרסת האליבי שהעלה המבקש, לפיה הוא בילה במהלך ליל האירוע במועדון עם חברים, ולאחר מכן ישן במחיצת בת זוגו. בית המשפט ציין, בהקשר זה, כי המבקש בחר שלא להעיד את בת זוגו, וכי ממילא אין לתת אמון בעדותו, שכן מדובר בעדות מגמתית, לא מהימנה וכבושה בחלקה. לאחר הדברים האלו, קבע בית משפט השלום, כי נוכח מכלול הראיות שהציגה המשיבה לחובתו של המבקש מחד גיסא, ולאור דחיית גרסת האליבי שהוא העלה מאידך גיסא, הוכח מעבר לספק סביר, כי המבקש הוא זה שהשתמש בכרטיסי החיוב של המתלוננת בליל האירוע. לאחר יישום דוקטרינת ההחזקה התכופה בענייננו, קבע בית משפט השלום כי המבקש הוא זה שהתפרץ לביתה של המתלוננת.

ביום 22.7.2013, נגזר דינו של המבקש. בית משפט השלום זקף לחובתו של המבקש את עברו הפלילי המכביד ואת חומרת העבירות. ומנגד, שקל לזכותו את מצבו הרפואי, ואת הזמן שחלף מאז הרשעתו האחרונה. בשים לב לכל אלה, השית בית משפט השלום על המבקש את העונשים הבאים: 12 חודשי מאסר לריצוי בפועל; הפעלת עונש מאסר על-תנאי בן 12 חודשים, שהוטל על המבקש בת"פ 1593/08, כך ש-10 חודשים ירצו בחופף לעונש המאסר שהוטל בתיק הנוכחי, וחודשיים במצטבר. התוצאה היא כי בסך הכל הוטלו על המבקש 14 חודשי מאסר לריצוי בפועל; 12 חודשי מאסר על-תנאי, למשך 3 שנים מיום שחרורו, לבל יעבור

המבקש עבירת רכוש מסוג פשע; 6 חודשי מאסר על-תנאי, למשך 3 שנים מיום שחרורו, לבל יעבור המבקש עבירת רכוש מסוג עוון; כמו כן, חויב המבקש בקנס בסך 5,000 ש"ח.

4. המבקש ערער על הכרעת דינו של בית משפט השלום לבית המשפט המחוזי בבאר שבע, וביום 29.1.2014 נדחה ערעורו. בית המשפט המחוזי דחה את טענותיו של המבקש בקשר לאיכות התצלומים, וקבע כי התצלומים הם באיכות מספיקה על-מנת לזהות בהם את המבקש. כמו כן נקבע, כי אין להתערב בקביעותו של בית משפט השלום לעניין מהימנותם של השוטרים ולחוסר מהימנותו של המבקש, קביעות המבוססות על התרשמותה הישירה של הערכאה הדיונית מדבריהם. עוד קבע בית המשפט המחוזי, כי בדין ניתן משקל ניכר לחוות דעתו של מומחה המז"פ, ממנה עולה כי ישנו מספר קטן של אנשים במדינה, מלבד המבקש, המתאימים לדמות שהופיעה בתצלומי הכספומט. עוד הובהר, כי חוות הדעת מתיישבת עם הקרבה הגיאוגרפית שבין ביתו של המבקש לזה של המתלוננת ולסניפי הבנק. בנוסף, לא נמצא כי יש מקום להתערב בעונשו של המבקש.

בקשת רשות הערעור

5. המבקש הגיש בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי, במסגרתה טען כי עניינו מעלה "סוגיות משפטיות עקרוניות", המצדיקות מתן רשות ערעור. המבקש מלין על איכותה של ראיית הזיהוי, וטוען כי מדובר בראיה "שאינה ברורה ואינה חד משמעית", ולכן לא ניתן לבסס עליה את הרשעתו. עוד טען המבקש, כי שגה בית המשפט המחוזי בקובעו, כי ניתן להסתמך על חוות הדעת של מומחה המז"פ, על-אף שבחוות הדעת עצמה נקבע כי הזיהוי אינו מדויק לחלוטין, אלא שמדובר בזיהוי ב-"סבירות גבוהה". עוד יצא המבקש נגד הקביעה העובדתית, לפיה השוטרים שזיהו אותו מכירים אותו היטב. המבקש השיג, בנוסף, על דחיית גרסת האליבי שהציג, ויצא נגד הקביעה כי חלקה של העדות היא בגדר עדות כבושה. בנוסף, קבל המבקש על חומרת העונש שהוטל עליו, בצינו את חלוף הזמן ממועד הרשעותו הקודמות ואת מצבו הרפואי.

דיון והכרעה

6. לאחר שעיינתי בבקשת רשות הערעור ובנספחיה, הגעתי לכלל מסקנה כי דינה של הבקשה להידחות.

7. הלכה מושרשת היא כי רשות ערעור תינתן במשורה, היות שהיא שמורה רק למקרים מהם עולה שאלה משפטית כבדת משקל או סוגיה עקרונית רחבת היקף, החורגת מעניינם של הצדדים לבקשה. וכן במקרים חריגים, בהם קיים חשש לעיוות דינו של המבקש או כאשר מתקיימים שיקולי צדק כלפיו (רע"פ 8241/13 ברדה נ' מדינת ישראל (25.3.2014); רע"פ 1866/14 זקן נ' מדינת ישראל (13.3.2014); רע"פ 189/14 מודלג' נ' מדינת ישראל (3.3.2014)). בעניינינו, בקשת רשות הערעור אינה מגלה כל שאלה משפטית כבדת משקל או סוגיה עקרונית כאמור. טענותיו של המבקש, רובן ככולן, נסובות סביב קביעותיה העובדתיות של הערכאה הדיונית, וברי כי אין בכך כדי להצדיק דיון ב"גלגול שלישי". בנוסף, לא מצאתי כי קיים חשש לעיוות דינו של המבקש או כי קיימים שיקולי צדק כלפיו, אשר מצדיקים היענות לבקשתו.

8. לא למותר הוא לחזור ולהדגיש, כי, ככלל, ערכאת הערעור לא תתערב בממצאי מהימנות ובקביעות שבעובדה אשר נעשו על-ידי הערכאה הדיונית, אלא במקרים חריגים ונדירים, קל וחומר כאשר מדובר בערכאה הנדרשת לעניין "בגלגול שלישי" (ראו, רע"פ 9273/12 לגו נ' מדינת ישראל (26.12.2012); רע"פ 230/13 שבדרון נ' מדינת ישראל (16.1.2013); רע"פ 964/13 אורי נ' מדינת ישראל (12.2.2013)). בענייננו, סמך בית משפט השלום את ידיו על עדויותיהם של השוטרים, אשר זיהו את המבקש בתצלומי הכספומט. כך למשל, נקבע כי עדותו של אחד השוטרים היא "ברורה, אמינה וחד משמעית", וכי לנוכח היכרותו הארוכה של אותו שוטר עם המבקש, יש ליתן לה "משקל רב". בית משפט השלום לא התעלם מהקשיים העולים מאיכותם של תצלומי הכספומט, אך הוסיף וקבע כי אין בהם "כדי לגרוע מהזיהוי הוודאי". מנגד, קבע בית משפט השלום כי עדותו של המבקש נסתרת מחומר הראיות שהוצג, כאשר ברקע הדברים עומדת לחובתו ההחלטה שלא להעיד את בת זוגו, על-אף שהיא היחידה אשר יש בכוחה לאמת את טענת האליבי שהציג. סבורני, כי לא נפל פגם בקביעות, המבוססות על התרשמותו הישירה של בית משפט השלום מהעדים שהופיעו בפניו ומחומר הראיות שהוצג במסגרת ההליך שהתקיים בעניינו של המבקש.

עוד אציין, כי לא מצאתי כל פגם בהתייחסותו של בית משפט השלום לחוות דעת המומחה שהוצגה בפניו. ראשית, יש להזכיר כי בית משפט השלום לא הרשיע את המבקש על סמך חוות הדעת, אלא מצא בראיה זו משום חיזוק לעדויות הזיהוי של השוטרים. שנית, מומחה המז"פ העיד אמנם כי קיימת "סבירות גבוהה" לכך שהמבקש הוא הדמות המצולמת בתצלומי הכספומט, ואין מדובר בוודאות מוחלטת לזיהוי מדויק. ואולם, המומחה הבהיר, כי משמעה של התאמה ב"סבירות גבוהה", היא שקיים מספר קטן של אנשים במדינת ישראל, אשר יכולים לענות על התיאור של אותה דמות המופיעה בתצלומי הכספומט. לפיכך, סבורני כי בדין קבע בית המשפט המחוזי, שבנסיבות בהן המבקש מתגורר במרחק של מספר דקות נסיעה מביתה של המתלוננת ומסניפי הבנק בהם נעשה השימוש בכרטיסי החיוב, יש ליתן לחוות דעת זו משקל ראוי, במסגרת ראיות התביעה.

אשר לגזר דינו של המבקש, לא מצאתי כי יש מקום להתערב בעונשו. השיקולים לקולה שהציג המבקש בבקשתו - מצבו הבריאותי הקשה וחלוף הזמן מאז ביצוע העבירה הקודמת בה הורשע, מצאו את ביטויים הנאות בגזר דינו של בית משפט השלום. וממילא, אין לומר כי עונשו של המבקש חורג ממדיניות הענישה במקרים כגון דא (השוו: רע"פ 398/14 ערג' נ' מדינת ישראל (16.3.2014); רע"פ 337/14 פקרא נ' מדינת ישראל (16.3.2014); רע"פ 5518/11 טראגן נ' מדינת ישראל (26.7.2011)).

9. על יסוד הדברים האלו, דינה של בקשת רשות הערעור להידחות.

מבוטל בזאת צו עיכוב ביצוע עונש המאסר, עליו הורה השופט נ' סולברג, ביום 27.2.2014.

המבקש יתייצב לריצוי עונשו ביום 23.4.2014, עד לשעה 10:00, בימ"ר דקל, או על פי החלטת שירות בתי הסוהר, כשברשותו תעודת זהות או דרכון ועותק מהחלטה זו. על המבקש לתאם את הכניסה למאסר, עם ענף אבחון ומיון של שירות בתי הסוהר, בטלפונים: 08-9787377 או 08-9787336.

ניתנה היום, כ"ד באדר ב' התשע"ד (26.3.2014).

ש ו פ ט
